

ГЛАВА ПЕТА.

Рѣшителниятъ моментъ.

Продължение: — Новитѣ усложнения на Балканитѣ и несигурното положение въ Мала Азия. — Изтъпленията на властѣта. — Давление отъ страна на европейския концертъ за реформи и бунтътъ на софтитѣ въ Цариградъ. — Детронацията на Абдулъ Азиса и декларацията на новия султанъ. — Младотурцизмъ и реакция. — Отзиви въ чуждата преса за положението на илотитѣ въ България. — Априлското възстание. — Българскитѣ революционери пакъ на изпитание. — Малодушието на героитѣ и съзнатата отговорност на социалиста. — Христо Ботйовъ войвода. — Една трагична раздѣла. — Майка и синъ. — „Радецки“. — По вода и по суша. — За кждѣ бѣше прѣдрѣшено движението на Ботйовата чета? — Единъ маловаженъ въпросъ.

I.

Нѣколко нови събития прѣзъ пролѣтъта 1876., както видѣхме, възбудиха филантропическитѣ чувства на християнска Европа къмъ Балканскитѣ славяни, — тѣзи сжщи явления привлѣкоха вниманието и на българскитѣ революционери.

Намѣсата на външнитѣ държави въ вжтрѣшнитѣ работи на турската империя прѣдизвика още по-силна умраза къмъ гяуритѣ. Двойна агитация се поведе измежду Девлета, възбуденъ отъ коалицията, насърченъ отъ Англия —: агитация противъ реформитѣ, агитация противъ поданнитѣ на една и сжща държава, и агитация противъ живота на всичко, което искаше да диша